

[Csillag Márton]

A Késő sejtelen.

K573/1320/4
(8 f. 10)

Sejtelen én, korán sejtelen ár,
Hog hideg a te perelmed lánnya,
De sejtésem Késő volt, mert akkor
Már kitobbant sereglmem hó lánnya.
Tör mi több - pomori sejtelmemet
Emmagammal el sem hisztem,
Hog is? hiszen mikéne a nyári nap,
Sereglmemsöt of forró éjszém én.

+

Éjszém, mikéne nyári nap, a nap,
Éjszém, mikéne a hidevő léva;
Nem vada hár, ha mindent a földön.
Féged is égri lánnyal lánnya.
Oh Iszenem mihen halga volék!
No de ig jót a hi forró peres,
É jót, mert a valóra mis sem ad
Elragadja ég. sündé képrelet.

+

1.

Elragadja eg febb világbá ís
 Öst ringarja eðes álmat kúrom,
 Öh illyenkor ar elbajals lelek
 Ar képreli, hog mennayke kálsvírom.

Öh képreles! miér nem ringaral
 Holig er, eðes álomban engem?
 Vag miér nem altsaral örökresel
 Megásvírom, sívalmas elsem?!

+

A síoban most mién fip esendesen
 Alhatnám a bérés örökalmos,
 At mefnél a földin eg sem lelek
 Saha, saha nagabb boldagságos!

— De haarsalan, mest ara pómyü kin,
 Meg most ceperu ebléna marja keblem,
 Tudom miég ou a koparsóban is
 Gelvárón s resenssen volna engem.

+

Hah mert irorszó a fájdalom,
Még e perensélen fiver mája,
De még irorszatóbb a gondolat,
Hog nincs semmi, mi enyhitéséja!
Oh lányka te hideg életpótot!
Hog mondhatád azt: hog engem pseres?
Vag ha fived nem jégből alloson;
A Iszenis is hideg hog lehet?

De mis esengel én? hífen lássad
Halvány arcomon a még pervedés,
Lássad a fájdalom kínyomasái
És ar ifonyu kérvégbesést;
Még sem evett még a te legtelen
Hideg fived münderet lássára:
Háé most hog esnek ar meg Könyes
Lantnak sírvatepedő hangjára!

Göbbé nem is esenget ház meled,
 És nem panaszkodom a világnak.
 Hideg, ganyus az emberek fivé,
 Ugyis tudom csak kirakagnának.
 Van nelem, a rit mindig perennem
 S imádkom eg drága, jó barátom.
 S ki egperemű anyám, vigasztalón,
 És mindem nekem e világon.

Igar felelmem e dicső tárgya:
 Az egperü de bájos terméket,
 Kivel az sírelem néma hangján
 En mindig oly jóirűs befelet.
 Amet panaszkodom ha bának és
 És ő mindig fán és megeris engem,
 Eretemén, mert ha vele távoalgat,
 Tronse meglönyebbül fájo' litem!

5
Oh ha a fájdalom nagyon üdör,
Kínomban nem lehet seholy nyugodt,
Kiballagok, ki a pabodba hol,
It' lanyha fellö" is vigaszt suttog.
Kiballagok a lombos fak. alá,
It' is megéreztem a néha passzaxat
Ott érem én magamat legjobban,
Ettől ninusen annyit répvér ember
Kebekben, mint az anyas lombokiban.

Oh midőn vártam alá lépem,
Bus, halovány arcomnak láttára,
Ugy elcsészülnek azok miténe
It' nap: ha felhőfala sötét rája.
I ha peneved" füvemnek mélyiből
Ugy büs fohászok bocsátok néha ki
Atira sinne megrendülnek a fak
Kínomban répvérö", büs lombjai.

+

5

6
Vag. elmeget a virárok köré,
Ők is megérik a néma panasza,
Bár fájdalomtól ment füri keblök,
Még alsabireni képselen art.
Ninven fogalmuk a szenvedésről,
Nyájavan üdvörölnék engemet,
I llasusókkal halmornak el, - ig
Akarván vigasztalni keblemet.

Mert ők olyan jők, s olyan kedvesek,
Csupa ársatlanság ar életük -
I minis perelmük tárgya a napsugár,
Olyan igaz s hű minden érelmük.
Ha bimbán körsök, elkeveredem,
Könyvümes keblökbe fogadják -
Keblökbe oh igen, oda oda,
A hova ar ég tiszta harmaszár)

Oh terméket fény leányai! ¹⁷
Te gönyörű, termémes virágok,
Te szépek kedvesé és nelem,
Ez érekselen, hideg világos!
Tibermesek, salalok sok fejes,
Mik kölkben fellelmi nem lehet.
Laj Lšenem be kár hog éreni
Esem sarijások az emberet!

Oh ha miténo nekem, olyan igar
Ez hü fvelne volna lánykámak,
Vélv én volnék a legboldogabb
Fia emnek a feles világmat!
De ig, de ig földkerékégén
En a legboldogsalanabb vagat,
S ar is lehet tudom én Lšenem,
Vt is lehet, miig csak megrem lehet!

"Hah mént is jömpel a nap arégre!
 Mént nincs mindig szerénykedés!
 Hoz ne látánm más era világat,
 mely nem oly pörnyös sok kőne árápta.
 I hoz ne látna senki többé engem,
 Ne látna senki mely keveremem,
 Hat síkhatnék bátran is szabadon.
 Énig kénessen sárnam kelken, jüvemen.

De haj körelg hálá nekéd oh ég!
 Körelg az est, az éj' sinis meffé má'
 A nap, mitkine eg megebbren vitér -
 Verbesmerült arcerat pikemü páll.
 Jégény mivel of hön lángolt ossfem,
 Ékiel olyan farróan peresem,
 Véres arcerat kémpelen elhagni,
 Ato a fényes; de hüselen eget.

1. Ak lesz jásalma hűfelménet 9
Véres arccal hagnit el ar eger. ---
Hoz In meg hatvány arccal s véres püvel
Gogom elhagnit a lányt s éttemet. ---

veje

10 Hat mi pörnyü

Hat mi pörnyü pomjuság er!
Ég a torkom, minn pokol,
Bort nekem! mert még kinomban
A halál is elsodor.

Bort elömbe! bort örömel,
Hadd ijom le magamat!
Török éles ug sem éles
Nly borongós ég alam.

Bort örömel, bort nekem, mert
Pomjuságom véglen,
Vágyok borra hát ég senger
Hat még ott is elnyelem!

Mert of forró szenvedéllyel
Göldi ember kéjszelen
Lánya perem, minn midyemmel
En a jó bort peretem,

Treresem nagon a jö bok,
Véqelen persem én;
Föt midön veá serinet
Hálóres is fáll belém,

Iméltán, - mess hü nemresemet,
Mely már annyja fenvedet,
S mehet sekes búi körs sán
Lssene is meqveset!

Csók egédül e drisö nedv
Enyhité fájdalmait,
És vigasztalá keserút,
Bánást s sívalmait.

Treresem nagon a jö bok,
e mess a fődön nines ity nedv;
Föte, mine savopi naptól
A virág: ug nyíl a hevd.

Irevetem anyám sejtén is,
 Ettek hízen az édes volt,
 De még sem feveterem oly hön
 I lángoló minn most a lort

+

I mélsán, mere míg emlős poptam,
 Tivés köre sölle élesem,
 És mióta borral élti:
 A búz nem is ismerem.

+

Gyilkosa a bor a búzat,
 I élereje a kedonet,
 Tán még a pomorufür is
 Megvidulna e mellest!

+

- Hat e fip virágos földes
 I ars a villagos eger,
 Mel bájoló fipsegevel
 Elragadja a lelles.

+

Iszender' allorra ugan,
 I gönyörün is allorra,
 De a bor minérünt' mindere
 Mégpebbé ovarsolja!

Töe midon' e fep' ailogas
 Bibor finne festibe,
 A telexégon havadó
 Hajnalnak disófine;

Még allor se xerfit ollyan
 Gönyörünet' hiába,
 Mint midon' eg his bor fep' van
 A embernek agába! —

Bor nekem hat' bor örömel
 Had csipem le magam,
 I had lépát mindene dicóbbnek
 A borongós ég alom. —

veje

Nem kell nekem —

Nem kell nekem se csóvora, se cigány,
Kedvem anélkül is futaj és vidám.

A bánatom nem is tudom hol terem,
Mióta ig megáltsorom nemresem.

Kis kalapom nem vágom a fennemre,
Mert nem könyverek most már keszvémben.
De hog szívok, — ha csak örömbömben nem!
Oh ug meg elsívt holrig pivesen!

Kis kalapom fennemre dehog rászom,
Oh nem! inkább kevélyen félrevágom,
I még hurró sarkantyusom is áfvesem,
Mert hiába ig kívánja a kedvem!

Gönyöröségem a magam viselen,
Már nálam febb ar ígalom sem lehet,
Ha benne a magam végig nér magam.
Büszke lehet, anyalla lehet ígarom.

Nem kell nekem se csutora, se virgány,
 kedvem a néllül is filaj és vidám
 Teremtette azt sem tudom mit egezt.
 Hozz mulajok; mivel töltvem kedvemet!

Kis Dalmányom gombjai ragogjások!
 Prömesziben, mitkém a csillagok,
 Mert nem nevetek többé a világnak;
 Rudek nyelve miasszonyok betyárok.

És se sarkantyúm ne síj keszvesen,
 Ne síj, - inkább minden hangad viglegen;
 Nem vagy többé, nem vagy minekallig ávva,
 Van már elég társad kedves hasámban. —

Lige

Briási piklakegkém...

Briási piklakegkém nyonya
 it bubóna erő keblemet,
 Fajcsak rurná páreres darabra,
 I hurnia vám halott éle helyere!

16

És emésső türe fájdalomnak,
Eg're égési bus lélkemes;
Oh ily kint ar alvilági lángok
Pünös marraletka sem püvver!

Hah onera ^{is} könyű nem olvapija
Lélkem és püvver a fájdalom,
Had sítatna bus püvver ki öket,
Had borulna rám a sítalom.

Had lekernek semeső talosa,
Nest er éles sekes émetkem;
Kin-keservek püvverése mellem
Tellit egre napom s éjelem.

Hog ne volna életem keserűes?
Müdön almain sem édesek;
Nem mert soksem almodám hóg en-
gémne halossar - sítta seketek.

—
vise

16.